

Με τὰ μεγάλα μάτια σου, μὲ τὸ χρυσὸ κεφάλι,
μ' ἀγγελικὰ χαρίσματα σ' ἀφροπλασμένα κάλλη
Γ' Σουρῆ "Απαντ. 2,272. Συνών. ἀφρόπλαστος.

ἀφρόπλαστος ἐπίθ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τοῦ ρ. πλάθω.

Ἀφροπλασμένος 2, δ ἰδ.: Ἀφρόπλαστη γυναῖκα-κόρη-κωπέλλα-παρθένα κττ. Ἀφρόπλαστο κορμὶ-μάγουλο-χέρι κττ.

ἀφροπλέω Κέρκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τοῦ ρ. πλέω.

Ἐπιπλέω οἶονεῖ εἰς τὸν ἀφρόν καὶ μεταφ. εὐτυχῶ:

Τὸν πῆραν κάτω οἱ δυστυχίες καὶ δὲ μπορεῖ ν' ἀφροπλέξῃ.

ἀφρός ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἀφρὲς Σκυρ. ἀφρὲ Τσακων. ἀβρὸς Κύπρ. ἀφὸς Ρόδ. Πληθ. ἀφρὰ τά, ΚΘεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 28.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀφρός.

1) Τὸ σύνολον πολλῶν λεπτῶν φυσαλίδων αἱ ὁποῖαι σχηματίζονται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὑγροῦ ἐν ζυμώσει εὐρισκομένου ἢ βράζοντος ἢ ἀναταρασσομένου κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Ὁ ἀφρός τοῦ κρασιοῦ-τοῦ μούστου-τῆς μπίρας κττ. Ὁ ἀφρός τοῦ γαλάτου-τοῦ φαγητοῦ κττ. Ὁ ἀφρός τοῦ ἀβρολέμονου-τοῦ ἀβροῦ-τῆς θάλασσας κττ. Βγάζω-κάνω-πετάω ἀφρὸ κοιν. ἢ Μεταφ. φρ. ἐπὶ πράγματος ἐλαφροῦ: Δὲ βαρύνει δόλον, εἶναι ἀφρός κοιν. Ἐπὶ πράγματος εὐθύπτου, ἰδίως δὲ ἐδωδύμων: Κουραμπιές-παξιμάδι-ψωμὶ σὰν ἀφρός ἢ ἀπλῶς ἀφρός κοιν. Ἐπὶ σωματικῆς εὐσαρκίας καὶ ἀβρότητος: Κορίτσι σὰν ἀφρός ἢ ἀπλῶς κορίτσι ἀφρός κοιν. Ἐπὶ ματαιοπονίας: Ἀφρός! Σύμ. ἢ Ἀσμ.

Ὅσο ψηλὰ καὶ ἂ σηκωθῇ, θάλασσα, ὁ ἀφρός σου,

δὲ μοῦ τῇ σβήνῃ τῇ φωθιᾷ ὅπου μὲ καίει ὁδρός σου

Κρήτ. β) Μεταφ. τὸ πλεόν ἐκλεκτόν, τὸ ἐξαιρετόν μέρος παντός πράγματος κοιν.: Διάλεξε καὶ πῆρε τὸν ἀφρὸ κοιν. ἢ Ἀσμ.

Σύπνα, διαμάντι καὶ ρουμπὶ καὶ ἀφρὲ τοῦ μαλαμάτου

κ' ἔχω δὴν λόγια νὰ σοῦ πῶ τοῦ παραπονεμάτου

Κάρπ.

Διαμάντι καὶ ρουμπὶν' εἶσαι καὶ ἀφὸς τοῦ μαλαμάτου

κ' ἔχω δὴν λόγια νὰ σοῦ πῶ τοῦ παραπονεμάτου

Ρόδ. Συνών. ἀφρόκρεμα Β 1. γ) Ἀφρώδης οἶλος κοιν.: ἢ Φρ. Βγάζει ἀφροὺς ἀπὸ τὸ θυμὸν τοῦ ἢ ἀπλῶς βγάζει ἀφροὺς (ἐπὶ τοῦ ἐκδηλοῦντος μεγίστην ὀργήν). 2) Ἡ ἐπιφάνεια ὑγρῶν, ἰδίως δὲ τῆς θαλάσσης κοιν.: Ψάρια τοῦ ἀφροῦ (τὰ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης πλέοντα ψάρια, τὰ ἀφρόψαρα). Παραγάδι τοῦ ἀφροῦ (τὸ δι' οὗ ἀλιεύονται τὰ ἀφρόψαρα) πολλαχ. ἢ Φρ. Βγαίνω 'ς τὸν ἀφρὸ (ἀπαλλάσσομαι πάσης κατηγορίας) κοιν.

ἀφροσαλιάζω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τοῦ ρ. σαλιάζω.

Ἐκβάλλω ἐκ τοῦ στόματος ἀφρώδη οἶelon.

ἀφροσταλίδα ἢ, ΚΧρηστομ. Κερέν. κούκλ. 76.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ σταλίδα.

Ἀφρώδης σταγόν: Ἀφροσταλίδες ἀπὸ τὴν ἀτέρμονα θάλασσα. Συνών. νερροσταλίδα.

ἀφροστάφυλος ἐπίθ. ΓΔροσίν. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 82.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ σταφύλι.

Κατάφορτος ἀπὸ βότρους σταφυλῶν ὡς ἀφρῶν: Ποίημ. Ποῦ ἀνθοῦν λευκὰ τριαντάφυλλα | καὶ κλήματα ἀφροστάφυλα τοῖς κραββατζῆς ἡσυχίωνων.

ἀφροστεφάνι τό, ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή' 37.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ στεφάνι.

Ἀφρώδης στεφανος.

ἀφροστέφανος ἐπίθ. λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ στεφάνι.

Ὁ φέρων ἀφρόν ὡς στέφανον, ἀφροστεφής: Ἀφροστέφανο κῦμα πολλαχ. ἢ Ποίημ.

Κι ὅταν σὲ δέρνη ὁ οἶφουνας κι δταν βαθρὰ κοιμᾶσαι,
ὦ λίμνη μου ἀφροστέφανη, νὰ μὴ μᾶς λησμονῆς

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,236.

Καὶ τοῦ δείχνει... | 'ς τὴν ἀφρόλουστη ἀμμουδιὰ τοῖς νεραΐδες ξαπλωμένες, | ἀφροστέφανες παρθένες

ΙΠολέμ. Κειμήλ. 130. Συνών. ἀφροστεφανωμένος, ἀφροστεφάνωτος.

ἀφροστεφανωμένος ἐπίθ. λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τοῦ στεφανωμένος μετοχ. τοῦ ρ. στεφανώνω.

Ἀφροστέφανος, δ ἰδ.: Ποίημ.

Σὰν κύματα ὀλοφούσκωτα, ἀφροστεφανωμένα

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,118.

ἀφροστεφάνωτος ἐπίθ. λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τοῦ ρ. στεφανώνω.

Ἀφροστέφανος, δ ἰδ.: Ἀκρη ἀφροστεφάνωτη ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην. 21. Πέλαγα ἀφροστεφάνωτα ΙΠολέμ. Κειμήλ. 88.

ἀφροστολίζω ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή' 99.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τοῦ ρ. στολίζω.

Στολίζω, κοσμῶ μὲ ἀφρόν: Ποίημ.

Ἡ θάλασσα ἀφροστόλισε τὸ βράχο τὸ χνουδάτο.

ἀφρόσυρμα τό, ΦΠανᾶ Λυρικ. 60.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τοῦ ρ. σέρνω.

Ἀφροσυρμός, δ ἰδ.

ἀφροσυρμός ὁ, ΑΜαμμέλ. Θαλασσιν. 34.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τοῦ ρ. σέρνω.

Συρροτὴ ἀφρωδῶν κυμάτων ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Καὶ καρφωμένος ξαγρυπνᾷ 'ς τὴν ἔρημη ἀμμουδιὰ

ὡς νὰ τοῦ γίνῃ ὁ ἀφροσυρμός τῆς ἀναρρέσας μνήμα.

ἀφροταράζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ συμφύρ. τῶν ρ. ἀφρίζω καὶ ταράζω.

Γίνομαι ἔξω φρενῶν, καθίσταμαι μανιώδης: Ὑρίζε λοιπὸ καὶ δὲ δόνε θωρεῖ κ' ἐφροτάραξε πρᾶ (ἐκ παραμυθ. ὕρίζει=γυρίζει). Συνών. ἀφροκοπῶ 2, ἀφρομανῶ 1.

ἀφρότραττα ἢ, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ τραττα.

Πλοῖον ἀλιευτικὸν τοῦ ὁποῖου ὁ δικτυωτὸς σάκκος φέρεται πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

ἀφρούγγιος ἐπίθ. Κύπρ. ἀβρούγγιος Κύπρ. Ἰβρούγγιος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός.

Εὐθραυστος: Ἀφρούγγιον παξιμάτιν. Καρύδκια ἀβρούγγια.

ἀφρουδάκι τό, ΚΠαρορ. Στὸ ἄλμπουρ. 45.

Ὑποκορ. τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἀφροῦδι < ἀφρός.

Ὀλίγος ἀφρός: Εἶχε μπροστά του... τὴ θάλασσα ποῦ ἀπλωνότανε ἀτελείωτη, γαλάζια, μὲ καὶ ἄσπρα ἀφρουδάκια ποῦ μοιάζανε σὰ σαπουνάδες.

ἀφρουλλίδα ἢ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφροῦλλα καὶ τῆς καταλ. -ίδα.

Ἀφρώδης οἶλος: Βγάνει ἢ πετάει ἀφρουλλίδες (ἐπὶ ὄρ. γιζομένου).

